

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

SERÜVEN PEŞİNDE

**BİZANS'IN GİZLİ
HAZİNESİ**

Psikolog Tuncel ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesini bitirdi. Ardından girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümünden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi Umumi Psikoloji (tezli), Tecrübi Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesinden Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında Altınköprü Yayınevi'ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayınlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış altmışa yakın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra, çocuk eğitimi ve edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu İlgı Yayıncılık ve Güçlü Yayıncılık bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl Ders Kitapları Anonim Şirketi'nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdüktan sonra emekli olmuştur. Yazarlık yaşamını hâlen; psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarında Hayat ve Çilek Yayınları'nda sürdürmektedir. Yazarın adı geçen yayın markalarımızdan edinebileceğiniz eserleri şunlardır:

Genç Hayat Yayınları

Serüven Peşinde Serisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Piri Reis'in Hazinesi
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirki
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Korku Tüneli Serisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Tehlikeler Evi
- Korkunç Palyaçolar

Macera Geçidi Serisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batık
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümünden Kaçış

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Masallar Dünyasında
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan
- Çevre Masalları (10 Kitap)

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

SERÜVEN PEŞİNDE DİZİSİ

1. BATIK KENT'E YOLCULUK
2. ATEŞ KENT'TEN KAÇIŞ
3. BİZANS'IN GİZLİ HAZİNESİ
4. UZAYIN TUTSAKLARI
5. HAYALET GEMİ
6. KIZIL EJDER
7. YEDİ BELÂ ÇETESİ
8. KORKUNÇ TUZAK
9. EFSANELER GEZEGENİ
10. KATİL KİM?
11. İSTANBUL'DA TEHLİKE
12. PİRÎ REİS'İN HAZİNELERİ
13. KAYIP PRENS
14. BÜYÜK SOYGUN
15. ÇİN SEDDİ'NİN ÖTESİNDE
16. OYUN İÇİNDE OYUN
17. ALTIN MASKE
18. KORKU SİRKİ
19. UZAYDAKİ DÜŞMAN
20. DENİZ KURDU
21. KÂHİN
22. TEHLİKELER GEZEGENİ
23. KÂBUS ŞATOSU
24. GÜNLÜKTEKİ SIR

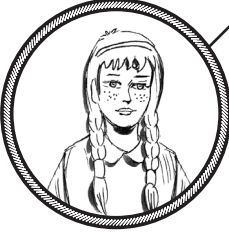
DİZİNİN KAHRAMANLARI

UFUK

Ailenin en küçüğü olduğu için herkes onu Ufaklık diye çağırır. On üç yaşında, üstün atletik özelliklere sahip, serüven düşkünü bir gençtir. Bilim ve tekniğe delicesine tutkundur. Zekâ oyunlarında ve her türlü doğa sporunda son derece yeteneklidir. En büyük ilgisi, kimsenin üstesinden gelemediği gizleri çözmektir.

GİZEM

On iki yaşında, konuşkan ve cana yakın bir kızdır. Almanya'da büyümüştür. Hiç görmediği annesini bulmak için Türkiye'ye gelince, yolları Ufaklık'la kesişmiştir. Bir erkek çocuk kadar cesur ve ataktır. Tehlikeli serüvenlere atılmaya bayılır, ama işler kötüye gittiğinde karşısındakini suçlamaktan da geri kalmaz.

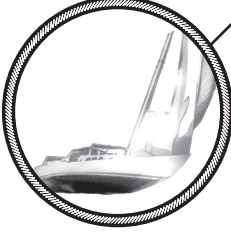
GEVEZE

Ufaklık'ın can yoldaşı, konuşkan mı konuşkan, Makao türü, çok renkli bir Amazon papağanıdır. Yetişkinler inanmasa da o her söyleneni anlar.

DİZİNİN KAHRAMANLARI

DENİZ KURDU

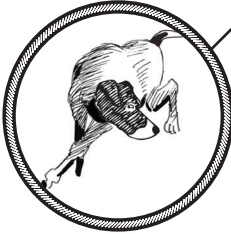
Ufaklık'ın babası tarafından geliştirilmiş, klâsik yat görünümünde bir teknoloji harikasıdır. Hızlandığında, gövdesindeki kızaklar üzerinde yükselerek saatte yüz elli kilometrelik bir hıza erişebilir. Hatta bir helikoptere dönüşerek uçabilir. Mini bir denizaltıya ve sayılamayacak kadar çok teknolojik özelliğe sahiptir. Bunlardan biri de, gerektiğinde bir bilgisayar robotu olan DÂHİ tarafından yönetilebilmesidir.

ÇİTA

Gizem tarafından daha bebekken alınıp büyütülmüş, Makak türü, küçük ve ürkek bir maymundur. Ama dostları söz konusu olduğunda bir goril kadar cesur ve saldırgan olmasını da bilir.

MİNİK

Ufaklık tarafından bir denizci olarak eğitilmiş, aslan kadar yürekli, Juck Russel terrier türü küçük, kahverengi lekeli beyaz bir köpektir.

Ođluma,
Bu diziyi ilgi ve heyecanla izleyerek
beni yreklendirdiđi için...

DENİZDEN GELEN KONUK

- Hey Ufaklık! Tam yolumuzun üzerinde bir şey var. Bir ağaç kütüğü galiba... Dikkat et de çarpmayalım.

- Gördüm Gizem, gördüm! Ben de zaten onu inceliyordum. Gel sen de şuna bir bak!

Gizem, Deniz Kurdu'nun baş üstünde oturuyordu. Bir yandan elindeki dürbünle ufku tarıyor, bir yandan da hızla giden teknenin rüzgârından yararlanıp serinlemeye çalışıyordu. Neredeyse akşam olacaktı, fakat hava hâlâ çok sıcaktı. İsteksizce kalkıp kaptan köşküne girerken, "Koca bir ağaç kütüğü işte! Başka ne olacak ki?" diye söylendi. Ufaklık; içeride ekranın üzerine abanmış, Deniz Kurdu'nun bilgisayarında büyütüp yakınlaştırdığı cismi dikkatle inceliyordu. Gizem'in son söylediklerini duydu.

- Evet! Bir ağaç kütüğü... Ama bu kütükte bir gariplik var. Baksana! Dâhi! Şu görüntüyü biraz daha büyütür müsün?

Bilgisayar ekrandaki robot, mekanik bir sesle, "Başüstüne Kaptan!" dediği anda görüntü büyümüştü.

Gizem de, Ufaklık'la birlikte ekranın üzerine doğru eğildi. Bu, köküyle birlikte denize sürüklenmiş yaşlı bir ağaç kütüğüydü. Fakat köklerinin üzerinde çadır gibi gerilmiş bir de gömlek göze çarpıyordu.

- Aşk olsun Ufaklık! Bunun için mi rahatımı bozdun benim? diye söylendi. "Birisi eski gömleğini atmış, o da gidip şu ağacın köküne takılmış. Basit bir olaydan bile gizemli anlamlar çıkarabiliyorsun. Senin şu düş gücüne diyecek bir söz bulamıyorum doğrusu."

- Tamam! Haklı olabilirsin. Ama rastgele atılmış bir gömlek, denizde sürüklenip duran bir kütüğe bu kadar düzenli takılmış olabilir mi? Baksana, her iki omzundan nasıl özenle gerilmiş. Sanki oraya özellikle dikkat çekmek ya da güneşten korunmak amacıyla yerleştirilmiş.

- A canım! Bana kalırsa, birisi gömleğini yıkamış, sonra da kurusun diye kütüğün üzerine asmış. O bir köşede uyuklarken dalgalar kütüğü alıp açığa sürüklemiş. Adam bir de kalkıp bakmış ki gömlek de kütük de yok. Ne gülüp duruyorsun! Böyle olamaz mı?

- Kızma Gizem! Olabilir tabii, niye olmasın ki! Hani şu senin düş gücün diyorum... Benimkini hiç aratmıyor da, ona gülüyorum. Zaten kütüğe iyice yaklaştık. Bu tartışmayı fazla uzatmaya hiç gerek yok. Nasıl olsa, işin aslını az sonra görüp öğrenmeyecek miyiz? Şimdi biraz sabırlı olalım ve bekleyelim yeter.

Ufaklık bu sözleri söylerken, kütüğün çevresinde yarım bir daire çizmiş ve arkasına doğru dönmeye başlamıştı bile. Döndü, döndü... Şimdi kütüğün arkasını tamamen görebiliyorlardı. Evet! Kütüğün üzerinde gerçekten biri vardı. Başını, köklerin üzerine gerdiği gömleğin altına saklamıştı. Çıplak omuzları ve kollarıyla adeta kütüğün köklerine yayılmıştı. Gövdesi ve V biçiminde açılmış bacaklarıysa denize doğru uzanmıştı. Küçük, çelimsiz bir çocuk bedenydi bu. Hiç kıpırdamıyor, soluk alıp almadığı bile belli olmuyordu.

Ufaklık, motorun hızını kesti. Şimdi kütüğe yavaş yavaş yaklaşıyorlardı. Minik, Deniz Kurdu'nun burnuna dikilmiş kütükteki zavallıya bakıp bakıp havlıyordu. Sanki onu uyar-maya, uyandırmaya çalışıyordu. Çita, onun hemen arka-

sında hem zıplıyor hem de acıklı ve garip sesler çıkarıyordu. Geveze'ye aralıksız olarak, "Çabuk yardım edin! Çabuk yardım edin... Yardım... Yardım..." diye çığlıklar atıyordu.

Gizem bayağı endişelenmişti. "Ufaklık, bu ölmüş galiba!" dedi. "Baksana, o kadar gürültüye, bana mısın demedi. İstersen hemen polisi arayıp bildirelim."

Ufaklık düşünceliydi. "Ya yaşıyorsa, Gizem!" dedi. "Ya yaşıyorsa... Ve polisler gelene dek dayanamayıp ölürse... Çünkü kentten çok uzaktayız. Polislerin gelmesi saatler sürebilir. Ben gidip şu çocuğa bir bakacağım. Yaşayıp yaşamadığından emin olmamız lâzım. Yaşıyorsa, belki kurtarabiliriz. Sen şimdilik teknede kal! Gerekirse bana yardıma gelersin."

Bu sözlerinin ardından bir düğmeye basıp, "Komuta sende Dahi!" dedi. "Ama kulağın bende olsun." Ardından koşarcasına baş üstüne çıktı. Teknenin burnunda bıkip usanmadan havlayan Minik'in yanından balıklama denize atladı. Yüzeye çıktığında kütüğün yanı başındaydı. Üç - dört kulaçta, hâlâ hiç kıpırdamadan yatan çocuğun yanına vardı. Köklere tutunup sağ elinin başparmağını, nabzına dayadı. Parmağının altında o belli belirsiz atışı hissedince sevinçle bağırdı. "Yaşiyor Gizem! Çocuk yaşıyor... Çabuk sandalı aşağıya indir."

Gizem, "Yaşasın! Yaşiyor... Yaşiyor..." diye çığlıklar ata ata teknenin kış tarafına doğru koştu. Sandalın ipini çözdü. Makaranın yardımıyla onu suya indirdi. Merdivenlerden sandalın içine atladığı gibi küreklere asıldı. Az sonra Ufaklık'ın yanındaydı.

Ufaklık, kütüğün üzerine çıkıp kendisini dengelediği gibi, çocuğu da koltuk altlarından tutup sırtüstü çevirmişti. Sabırsızlıkla Gizem'in sandalla gelip yaklaşmasını bekliyordu. Gizem, kütüğe yanaşır yanaşmaz hemen sandalın ipini ağacın köklerine sıkıca bağladı. Sonra denize doğru sarkıp baygın hâldeki çocuğu ayaklarından kavradı. Bu ayaklar çıplaktı ve sürekli suda kalmaktan kırış kırıştı. Çocuğun,

kolları ve sırtı güneşten yanmış, su toplayıp patlamıştı. Onu büyük bir dikkatle sandalın içine taşıdılar.

Çocuğun hâli Gizem’i sarsmıştı. “Fakat bunun her yeri yanık içinde.” dedi. “Tutulacak bir yeri bile yok. Onu Deniz Kurdu’na nasıl çıkaracağız? Çok hırpalanır zavallı.”

“Sandalla...” diye yanıt verdi Ufaklık. “Onu sandalda bırakırız. Sandalı da makarayla yukarıya çekeriz. Çocuğu sandaldan tekneye almak daha kolay...”

Onlar böyle konuşup tartışırken zaten Deniz Kurdu’na yanaşmışlardı. Ufaklık hemen tekneye tırmandı. Gizem’in uzattığı sandal ipini makaraya taktı. Gizem de yukarıya gelince, sandalı birlikte çekerek güverteye aldılar. Sonra da çocuğu koltuk altlarından ve ayaklarından tutarak kamaraya kadar taşıdılar. Yatağa yatırdılar. Susuzluktan kuruyup çatlayan dudaklarını ıslatıp ağzına biraz su damlatılar. Yaralarını temizlediler. Yanıklarına merhem sürdüler.

Bu ilk yardım etkisini hemen gösterdi. Çocuk inleyerek gözlerini açtı. Yattığı yerde doğrulmak istedi, ama doğrulamadı. Yeniden yatağa düşüp kaldı. Korkulu gözlerle çevresini araştırıyor, nerede olduğunu kavramaya çalışıyordu. Ufaklık, bunu fark etti. Ona; kendisine denizde, bir ağaç kütüğünün üzerinde rastladıklarını, kurtarıp teknelerine aldıklarını anlattı. Korkması için hiçbir neden yoktu. Artık güvendedi. Çocuk bu kez konuşmak için ağzını açtı, ama anlaşılması olanaksız hırıltılardan başka bir ses çıkaramadı.

Ufaklık, Gizem’i çocukla baş başa bıraktı. Dönüş hazırlıkları için kaptan köşküne çıktı. Motorları çalıştırıp rotayı karaya çevirdi. Bir an önce kasabaya dönüp çocuğu bir sağlık merkezine götürmeli, olayı da güvenlik güçlerine bildirmeliydi. Kıyılardan bu kadar açıkta, neredeyse denizin ortasında küçük bir çocuk... Bu hiç de olağan bir durum değildi. Anlaşılan zavallı bir iki gün o kütüğün üzerinde sürüklenmişti. Bir rastlantı sonucu görmemiş olsalardı, belki de ölüp gidecekti. Acaba onu bu duruma iten nedenler neydi?

Gizem de aşağıda bunu sorgulayıp duruyordu. Bir yandan çocuğa kaşıkla ılık süt içirmeye çalışıyor, bir yandan da, "Ne arıyordun a kardeşim denizin ortasında? Hiç kıydan bu kadar uzaklaşılmı?" diye söyleniyordu. Çocuk da sanki ona yanıt verme çabası içindeydi. Fakat ses telleri öylesine zarar görmüştü ki, verebildiği tek yanıt o hırıltılı seslerden ibaretti. O zaman da Gizem, "Sakın kendini yorma!" diye uyarıyordu onu. "Sen benim böyle konuştuğuma bakma. Ölümden döndün sen. Hele biraz dinlenip güçlen! Sonra anlatırsın başından geçenleri. Bak bu içtiğin süt de sana çok iyi gelecek. Güçlendirip kuvvetlendirecek. Zaten şimdi seni bir hastaneye götüreceğiz. Kısa zamanda iyile..."

Fakat Gizem sözünü bitiremedi. Çocuk, "ba... ba..." diye boğuk bir çığlık atarak yataktan fırlayıp ayağa dikildi. Ancak tek bir adım bile atamadan olduğu yere yığılıverdi. Gizem, elinde sütle kalakalmıştı. "Ufaklık koş!" diye bağırdı. "Çocuğa bir şeyler oluyor. Sanki bir yere gitmek istiyor."

Ufaklık, Gizem'in çağrısıyla yönetimi Dâhi'ye bırakıp hemen aşağıya indi. Döşemenin üzerine yığılıp kalan çocuğu birlikte yatağa yatırdılar. Gizem; onun üzerinde tuz kristalleri parıldaayan dalgalı siyah saçlarını okşarken, "Zavallı çocuk!" dedi. "Dokuz yaşında falan olmalı. Başından ne geçtiyse, sanırım hâlâ onun etkisinde. Ateş gibi de yanıyor üstelik. Üşüttü mü ne? Az önce, 'ba... ba...' diye bağırıp ayağa fırladı, sonra da düştü kaldı. Herhâlde ateşin etkisinde... Babasını mı istiyor acaba?"

"Bu, babasını istemekten öte bir şey." diye yanıt verdi Ufaklık ona. "Sanırım babası tehlikede. Hem de büyük bir tehlikede... Belki de, o da aynı tehlikeden kaçıp denize sığındı ve şimdi ona yardım etmek için yanına dönmek istiyor. Ne olursun, yine şu senin düş gücün falan deme. Çünkü bu yaşta bir çocuğun, bu durumda denizin ortasında işi ne?"

Gizem, çocuğun alnına, boynuna ve bileklerine koyduğu ıslak mendilleri yenileriyle değiştirirken, "Fakat bundan nasıl emin olabilirsin ki?" diye karşı çıktı. "Söylediklerin yalnızca bir varsayım. Şu çocuk bir konuşabilse, belki her şeyi öğreneceğiz, ama dudaklarının arasından tek sözcük bile çıkmıyor."

Ufaklık, "Dudak... Tabii ya dudak..." diyerek yatağın oturduğu köşesinden ayağa fırladı. Sonra da, "Konuşmasına gerek yok ki!" diye sözüne devam etti. "O yalnız konuşur gibi yapsın yeter. Biz onun söylemek istediklerini, dudaklarını okuyarak anlayabiliriz. Yani bunu yapabilenler var değil mi? Biz de en azından bunu deneriz. Ben başaracağımızdan eminim. Hatta biraz güçlenince, anlatmak istediklerini bize yazabilir de..."

Her ikisi de, bakışlarını çocuğa çevirdiklerinde; onun ağızını açıp kapatarak, dudaklarını oynatarak kendilerine bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark ettiler. Demek ki onları duymuş ve anlamıştı. Şimdi de kendisinden istenileni yapmak için çaba harcıyordu. Onlar da en küçük bir kıpırtıyı bile kaçırmamaya çalışarak bütün dikkatleriyle çocuğun dudak hareketlerine odaklandılar. Onu taklit ederek; kendi ağız, dil ve dudaklarına onun verdiği biçimi vermeye ve bunun karşılığı olan sesleri çıkarmaya çalıştılar. Böylece çocuğun söylemek istediklerini daha kolay anlamlandırabileceklerdi. Denizden gelen konuşun sessiz sözcükleri, Ufaklık'ın ve Gizem'in dudaklarında aynı anda sese dönüşüyordu.

"Ba-bam teh-li-ke-de... O-nu hap-set- ti-ler... Yar-dım e-din, ne o-lur!"

Ufaklık da, Gizem de iyice şaşırılmışlardı. İki birden aynı anda, aynı soruyu sordular. "Babanı mı hapsettiler? Fakat kimler, nerede ve neden?"

"Kim bil-mi-yo-rum... A-da-da... Bağ-la-dı-lar... Döv-dü-ler... Yar-dım e-din... A-da-da... Yar-dım..."

Çocuk bundan fazlasını söyleyemedi. Bütün gücü tükenmişti. Başı yana doğru düştü ve kendinden geçti.

Gizem iyiden iyiye telâşlanmıştı. "Fakat Ufaklık ne yapacağız şimdi?" diye sordu. "Anlaşılan çocuğun babası tehlikede... Geriye dönecek miyiz yine de?"

"Bu durumda dönemeyiz Gizem." diye yanıt verdi Ufaklık. Dönmemeliyiz. Sonuçta, yaşamı tehlikede olan bir insan söz konusu... Fakat çocuğun ada dediği, hangi ada acaba? Onunla karşılaştığımız yeri ve denizdeki akıntıları dikkate aldığımızda, büyük olasılıkla bu, İstanbul Adalarından biri... Ama hangi adanın, neresi? Ben hemen yukarıya çıkıp öncelikle rotamızı adalara çevireyim. Yolumuz epeyce uzak. Üstelik her geçen an da hedefimizden uzaklaşıyoruz. Böylece biraz zaman kazanmış oluruz. Belki o zamana kadar çocukcağımız da kendine gelir ve bize biraz daha bilgi verir. Yoksa, bul bulabilirsen zavallıyı!" Ufaklık kaptan köşküne çıkmak için merdivenlere yönelirken; Gizem de alev alev yanan çocuğun ateşini düşürmek için soğuk bezlerin birini kaldırıp diğerini koyuyordu.

Aradan saatler geçmiş, güneş batmış, gece çökmüştü. Gizem merdivenleri çıkıp Ufaklık'ın yanına geldi. "Nihayet hastamızın ateşi düştü." dedi. "Şimdi oldukça sakin ve rahat uyuyor. Neredeyiz? Geldik mi?"

"Şu anda Sivri Ada açıklarındayız. Şu karaltı, Yassı Ada... Önümüzdeki ışıklar da Kınalı..." diye yanıt verdi Ufaklık gülümseyerek. Sonra da bilgisayar ekranındaki haritada parmağıyla işaret ederek, "Bu, Burgaz Ada... Bu, Heybeli Ada... Bu Büyük Ada... Şu da Sedef... Birkaç kayalık ve küçük ada daha var, ama onlarda yaşayan kimse yok." dedi. "Gördüğün gibi işimiz pek kolay değil."

"Kolay olmadığı açıkça görülüyor." dedi Gizem. "Ama sen bütün zor durumlarda, hep bir çare bulursun. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Önce adalara varmayı tabii ki... Adalara varıp güvenli bir limanda demirlemeyi... Sonra da elbette, denizden gelen konuğumuzun kendisine gelmesini bekleyeceğiz. Ba-

basının hangi adada ve hangi evde tutulduğunu bir tek o biliyor. İnşallah bu konuda kesin bir bilgisi vardır. Yoksa ona ulaşmakta çok zorlanırsanız gibime geliyor.”

Deniz birdenbire kalabalıklaşmıştı. Balıkçı sandalları, sağda solda, üçerli beşerli kümeler hâlinde toplanmış balık tutuyorlardı. Bir yolcu motoru, şehir hatları gemisinin henüz ayrıldığı ada iskelesine yanaşmaya çalışıyordu. Gemi, tam yanlarından geçerken, kenarda oturan birkaç yolcu, sanki kendilerini tanırmış gibi onlara el salladı. Gizem de el sallayarak onlara karşılık verirken, “Bu ada Kınalı değil miydi?” diye sordu. “Ne güzel, ne şirin bir ada; ıslık ıslık... İnsanları sevecen ve dost! Şimdi bunlardan birkaçının şu çocuğun babasını kaçırdığı işkence yaptıklarını düşünmek ne zor.”

Bir deniz otobüsü, Burgaz yönünde onlarla yarışırken Ufaklık hız artırdı. Ardında köpükten bir iz bırakarak Heybeli'ye doğru uzaklaştı. Heybeli Ada ve Büyük Ada çevresinde deniz cıvılda. Yolcu motorları, yatlar, kotralar, motorlar, balıkçı sandalları... Ufaklık, Deniz Kurdu'nun hızını iyice azalttı. Bir deniz jeti, çevrelerinde bir iki dolanıp uzaklaşırken, onlar da Büyük Ada'nın Değirmen Koyu'na doğru yöneldiler. Geceyi burada geçireceklerdi.

Koyu çevreleyen çamlık yamaçların gölgesi, denizi daha da karartmıştı. Daha önce gelip demirlemiş üç - beş yatın denize vuran ışıkları olmasa, göz gözü görmeyecekti. Fakat çok geçmedi, çamların ardından doğan mehtap; bütün koyu, buğulu bir ışığa boğdu. Sanki tekneler denizde değil de, bu ışık selinde yüzüyordu.

Ufaklık, daha koya girerken motorları durdurdu. Şimdi Deniz Kurdu, giderek azalan bir hızla bu ışık denizinde süzülerek ilerliyordu. Diğer teknelerin az ötesinde, kumsala yakın bir yerde demir atıp durduklarında, Gizem; “Ben kurt gibi acıktım.” dedi. Sabah tuttuğun levreği buzluktan çıkarttım. Izgara balığa ne dersin?”